

Evangelí

(Sant Marc, cap. XVI, vv. 1-7.)

aria Magdalena, Maria, mare de Jaume i Salomé, compraren aromes per anar a ungir Jesús. I l'endemà del dissabte, de bon matí, a punta de sol, van al sepulcre. I es deien entre elles: «Qui ens apartarà la pedra de l'entrada del sepulcre?» I mirant, veieren enretirada la pedra; i això que era molt gran. I entrant al sepulcre, veieren, assegut a la dreta un donzell, cobert de blanca vesta: i s'esglaiaren. I ell els diu: «No us espanteu: vosaltres cerqueu Jesús Natzaré, el crucificat. Ha ressuscitat, no és aquí, mireu el lloc, on el posaren. Però aneu i dieu als deixebles i a Pere que us ha precedit vers la Galilea: allí el veureu, tal com us digué.»

El sepulcre de Jesús. — Les famílies distingides dels jueus posseïen totes, o quasi totes, un sepulcre, molt sovint tallat a la roca viva. Era una veritable cambra, on hi havia diferents compartiments per a posar-hi els cadàvers. S'hi entrava per una porta, la qual es tancava mitjançant una gran llosa de pedra. Per entrar-hi s'arreconava la llosa cap a un costat, operació bastant difícil i que una persona sola no era pas capaç de fer. Així era el sepulcre que posseïa Nicodemus a la muntanya del Calvari, en el qual encara ningú hi havia sigut enterrat, i que fou cedit per a posar-hi a Jesús. Per això no és estrany que les santes dones tot anant cap al Calvari, diguessin elles amb elles: «Qui ens remourà la llosa de la boca del sepulcre?». Però, heus-aquí que l'àngel ja ho havia fet; Jesús ja no era en el sepulcre; Jesús havia ressuscitat per a no morir mai més, i per a merèixer-nos la gloriosa immortalitat.

Allò que a la festa s'afanya,
l'apotecari ho guanya.
Qui té a Déu, tot ho té.

Tinguem fe, i seguim les petjades de Jesús, i per més que el nostre cos hagi de tornar-se pols i cendra, un dia ressuscitarà gloriós i triomfant per a no morir mai més.

Patró de la setmana: Sant Lleó, Papa Confessor i Doctor.

Sant Lleó anomenat el Gran, fou cridat a governar l'Església ocupant l'enlairat seccional del Summo Pontífex. En ell tenen realitat les paraules de l'«Introït» de la seva missa, tretes del llibre de la Saviduria: «El Senyor li obrí sa boca al si de l'Església i l'ha omplent de l'Esperit de saviesa i d'intel·ligència», i aquelles altres de l'«Ofertori»: «He ungit mon servent amb l'oli sant i l'assisteixo amb la força de mon braç.»

Doctor de l'Església i defensor de la civilització, va guanyar victòries famoses contra els heretges i contra els bàrbars.

Va combatre l'heretge Eutiques qui negava que en Crist hi haguessin dues natu-

raleses, i també l'heretge Nestori qui afirmava que en Jesús hi havia dues persones; doctrines ambdues funestes a posta per a empètir la gran obra de la Redempció. I tal fou la virtut del seu verb de suprem Pastor, que el Concili de Calcedònia clamà: «Pere ha parlat per boca de Lleó.»

Fou Sant Lleó qui deturà el bàrbar Atila, el «flagell de Déu» a les portes de Roma i el féu decidir a tornar-se'n a Pannònia. Morí el dia 14 d'Abril de l'any 461.

Demanam a Déu per sa intercessió que ens vulgui aplicar els mèrits del diví ressuscitat perdonant-nos els pecats.

Guspres. — Dues paraules, oh, rics! Si sabéssiu, oh, rics! la força que Déu ha posat en les vostres mans per a bé de vosaltres mateixos i de la societat en què vivim, quedariem encantats de la vida. Quina felicitat la de poder fer el bé a dolls.

Quin plaer més inefable poder fer prosperar obres santes i bones!